

Estepé respon

Remenar les cireres en una caixa

Fabián Estapé

—La segona caixa de Catalunya ja té marca: CatalunyaCaixa. L'actual president, Narcís Serra, assegurava que tothom hi estava d'acord, però la Diputació de Tarragona diu que els han imposat el nom. S'havien de posar d'acord PSC i CiU. Si hi ha batesses per una marca, cal preveure que n'hi haurà en la gestió diària?

—No és normal que per un nom hi hagi disputes entre dos partits. Era evident que Caixa Catalunya i la Diputació de Barcelona imposarien allò que més els convingués. La gestió dels afers quotidians de la caixa serà complicada, però els convé fer una treva, perquè, si no, el Banc d'Espanya els amargarà l'existència.

—De moment, no s'ha fet públic el nom del successor de Narcís Serra. La premsa parla de Jordi Valls, president del port i ex-alcalde de Manresa, i d'Higini Clotas, vice-president primer del Parlament, ambdós amb acreditat carnet del PSC. És el perfil que cal per a la presidència d'una caixa?

—De cap manera, no convé en absolut un perfil d'aquestes característiques. Freguen la marca de la nova entitat com si fos sabó de la marca Lagarto. Espero que hi posin seny. Ara que si el president actual és un ex-ministre del PSOE... Aquesta caixeta de què parlem té possibilitats, però ha de canviar els hàbits en aquest sentit, perquè ara té molt perfil i poca valentia.

—I també ha sonat el nom del conseller Antoni Castells...

—No em semblaria bé, tot i que per a ell és una sortida, perquè ha arribat a un punt que és difícil creure que al PSC hi pugui tenir un paper.

—Com jutgeu la feina feta per Narcís Serra, que va accedir al càrrec l'any 2005?

—Ha fet aquella gran tasca de fer i desfer la troca de llana...

—A Catalunya, les funcions executives recauen en la direcció general, en aquest cas a mans d'Adolf Todó, amb un currículum professional impecable i una llarga trajectòria a Caixa Manresa. Però fins a quin punt a Catalunya els presidents de les entitats també intervenen en la presa de decisions?

—No és veritat que els presidents no remenin les cireres en una caixa. Només cal veure quin ús es fa del càrrec. Que ho diguin, si no, a l'Arcadi Calzada i al seu equip de Caixa Girona!

—La setmana passada també es va acordar l'absorció de Caixa Girona dins "la Caixa". En aquest cas, la gestió política de l'entitat, comandada per la Diputació de Girona, ha tingut més pes que no la gestió professional?

—Sí, naturalment, la política ha tingut molt més pes.

—Caixa Girona va tenir oportunitat de participar en una fusió, però ha optat per una absorció. Era la millor opció per a l'entitat, quedar sota custòdia de "la Caixa"?

—Desapareixerà com a caixa, és clar. A parer meu, és la pitjor sortida que li han pogut donar.

—Professor Estapé, la Comissió Europea preveu que l'economia espanyola continuarà en recessió aquest trimestre, amb un decreixement del 0,3% del PIB. En canvi, preveu creixements més elevats que els previstos a diversos països, sobretot Alemanya. Per què l'estat espanyol no hi ha manera que se'n surti i la resta, sí?

—A l'estat, els ulls crítics a Madrid són fixats en unes altres coses...

—Quines lliçons en pot aprendre Zapatero, d'Angela Merkel?

—No en pot aprendre res, perquè té un cervell repetitiu que li ho impedeix. No és que no vulgui aprendre, ZP és que no pot!

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

'Peak oil'

Que siguin els militars, que adverteixin d'un xoc petroler imminent és prou significatiu. Un estudi del departament d'anàlisis estratègiques del Bundeswehr, l'exèrcit alemany, alerta de la probabilitat que es produeixi aviat el temut *peak oil*, el pic del petroli, el moment a partir del qual les extraccions de cru ja no seran suficients per a satisfer tota la demanda mundial. Fa pocs mesos, un altre document de l'estat major nord-americà hi posava una data precisa i propera: el 2012. Això significaria que, cap al 2015, el dèficit de producció respecte a la demanda podria arribar a deu milions de barrils diaris. Per fer-nos-en una idea, és tant com produeix l'Aràbia Saudita, el primer extractor mundial. Tot plegat encaixaria amb els qui asseguruen que les reserves mundials de petroli són sobreestimades d'un 30%. Però ja no es tracta d'una colla d'alarmistes: els governs mateix es preparen per al xoc. Algunes filtracions del departament d'Energia dels Estats Units ho deixen entendre, i el govern britànic ha reconegut que hi ha hagut reunions entre els responsables d'energia i defensa amb el Banc d'Anglaterra. Que tot plegat es mantingui en secret no és pas estrany, si ens imaginem per un moment la reacció que tindrien els mercats. Perquè si en alguna cosa coincideixen els informes militars és que un *peak oil* causaria una crisi energètica severa que agreujaria les actuals tensions en l'economia mundial, podria enviar els països més febles cap a la fallida i economies en expansió com la xinesa i l'Índia en resultarien greument afectades. Però no és pas això, que més preocupa els militars. Comencen a preparar-se per a l'augment de poder de països productors com ara Rússia i l'esclat de conflictes internacionals pel control dels jaciments, és clar.

Periodista